

פרסינובל לסופרת

ממקור החיים האלה שאבה הסופרת מלוא-חסנים. השיבותה היא במקוריותה. בתפיסה החדה ובחדירה הנוקבת לעצם החיים של האי הקטן. ספוריה, למרות היותם בבואה של חיי סרדיניה, כנשו לעצמם המוני קוראים באיטליה כולה ואח"כ גם חדרו מחוץ לתחומה ונתרנמו בהרבה לשונות. החשובים שבספוריה הם: נוסטלגיות, המטרון שלנו, La danza della collana, Canne al vento. מתוך ספוריה מבצבץ ועולה עצב עמוק, נכוריה—נוצרים קנאים, שיר הנורע הפטאלי מוטלת עליהם ועושה בהם כרצונו העור, אין הם יודעים צחוק ושסחה ושורה עליהם תמיד שכינת-הטרניות כאילו נחצבו מאבני היצירה של אסקילוס או סופוקלס, שנהגלגלו ליימינו, אף השמים אינם שמי-איטליה הלוחשים, כי אם מרחב-רקיעים הספונים ינון מילנכולי, האנשים כפותים לנורעם מבלתי יכולת להתיר את הכבדים מעל ידיהם,

הועדה הממונה על חלוקת הפרסיים מיסודו של אלפרד ברנרד נובל החליטה למסור את הפרס הספרותי לשנת 1926 (לשנת 1927 לא הולק עדיין הפרס הזה) למספרת האיטלקית נרציה דלרה. זהו הפרס השני שניתן לסופרת. הראשון ניתן, כידוע, לסלמה זגלף. מחן הפרס לדלרה עורר פולמוס רב בעתונות ויש מוענים, כי הפעם אמרה הועדה להתוות אהרה לאיטליה ולכן בחרה בכאת-כות של ספרותה, אף על פי שנמצאים באירופה סופרים מעוררים ומופלגים יותר.

מלבד מתילדה טיראי, קלארים טרטיפארי ועדה נגרי נחשבת נרציה דלרה לסופרת החשובה ביותר בספרות האיטלקית הנוכחית, אעפ"י שהיא נסנית על הדור הקודם של הסופרים (נולרה ב-1878). לידתה, גידולה, הנוכה ויצירתה היו באי המדולדל סרדיניה, אשר תושרי גיו שומרים על דיאלקט איטלקי ועל אורח חיים ומנהגים מיוחדים שלהם.